

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön december 26^{kán} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' végzetes quaterno.

„Három hármás és két kilenczes — huzás a' kurta hétben : annyi mint bizonyos nyereség, nagyságos uram!“ — szuszogá egy rikácsoló hang hátam megett, kellemetlenül zavarva-fel álmodozásaimból, midőn egy szép tavaszi kirándulásommal Iler partjain andalgék. Kedvetlenül visszatekintésem között egy sorsjegyekkel házalóba ütköztek szemeim, minők déli német ország falvait 's mezővárosait feles számmal öntvén-el, csábító áruikkal minden lépten 's nyomon kísértének.

„Én utas vagyok 's e' mellett a' szerencsejátékoknak nem barátja, — mordulék reá — következésképpen áruinak hasznát nem vehetem.“

De ő nem tágitott unszolásával; 's végre, hogy tőle meneküljek, pénzem zsebébe, papirja pedig kezembe vándorolt.

Vásárlott portékámat figyelemre sem méltatva haladtam tovább, a' gyönyörű természet nézdelésébe merülve; azonban a' láthatarra emelkedő fellegek 's arczomra csapódott néhány nehéz esőcsepp komolyan intének védhely iránti gondoskodásra. A' várostól sokkal távolabb voltam, mintsem a' zivatar kitörése előtt oda juthattam volna, 's így egy halom lejtőjén álló csinos mezei lak, melly mintegy kínálkozólag kacsingott felém a' galyak közül, annál kíváncsiab látvány volt. Vakító fejei falai büszke urként sülyedtek a' halmot koszorúzó virág-erdőbe; az ablak párkányát 's oldalfalakat szőlő-lugas indái folyták körül, bimbószemeikkel a' távolba nézdelők. A' halom oldalán pedig tágas gyalogösvény kanyargott a' rézkilincses ajtóig, melly felé azon hiedelemben, hogy a' vihar átvonulását ott békén várhatom-el, én is kettőzött léptekkel siettem.

A' tulajdonos háza küszöbén sváb őszinteséggel és szíves köszörítással üdvözlött. — „Isten hozta uramat az öreg Esaker-hoz — mond gazdám — uram idegen, mint látom, 's letévedt az utról: a' hegyek között egy kis csetepaté lesz, de ha elvonul, annál szebben mosolyg minden.“

Figyelmesebben nézvén reám, beszéde folyamatát egyszerre valamelly különös roham szakasztá-meg. Kezeit szemeire nyomá, 's egy idegeit megrázó beltusa festé magát vonalmain, mint szintén egész magatartásán. Midőn megijedve 's részvéttel baja iránt tudakozódnám, minden válasza kezének öntudatlanul elővont 's kezemben tartott sorsjegyem elrejtését kívánó mozdulatában állott.

„Hogyan — kiálték bámulva — ezen papír kevert hát a' nyájasan fogadás kelyhébe ürmöt? Martaléka volt talán kegyelmed valaha e' megvetendő játék szenvedélyének, sokat vesztett talán rajta?”

Kezei lehanyatlottak szeméről 's vonalmain fájdalmas, keserű mosoly terült-el.

„A' legnagyobb nyeremény, mellyet az urnak sorsszáma csak tehet, egykor birtokomban volt.”

„És még is panaszolhat kegyelmed a' szerencse ellen?” — És szemeim kémelve futották-meg a' szoba butorzatit, mellyek izlés, jóllétre mutattak ugyan, de korán sem croesusi kincsekre.

„Nyeréséget önként odahagyám, 's szegény maradtam, mint az előtt valék.”

Kíváncsiságom legfőbb fokra csigáztaték, 's éppen tovább akartam tudakozódni, midőn az ajtó fölnyilt, 's a' házi gazda karaiba mintegy 13 éves, kedves leányka szökdelt. Fürtös fejét gyöngéd hajlandósággal nyomá a' hozzá szeretettel hajlott férjfiúnak mellére. Alig fordult reám pillantata, nyájasan mosolygó ajkai kedvetlenül pityedtek-le, midőn kezemben a' boldogtalan sorsjegyet meglátá.

„Hajtsd-meg magadat Lórika! — mondá az öreg. — Ezen ur, kit a' téged is haza riasztott fürgeteg térített-be hozzánk, kedves és tisztelt vendégem.”

Lórika, ámbár nem legörömeztobb, engedelmeskedék.

„Én az urnak fölvilágítással tartozom — mond a' hozzám fordult gazda — minthogy a' sors egy titokba avatá, mellynek fölköltött szomorú emléke szülé a' tapasztalt kedvetlenséget is.

Én kezét szoritám-meg. — „Kegyelmed beszéde bizonynyal sok épületest fog magában foglalni” — jegyzém-meg.

„Eleget — vága szavamba komoly, borús tekintettel. — De mindenek előtt egy kérdést: uram északvidéki, nemde?”

„Igen.”

„Készüljön tehát olly esetek hallására, mellyeket az északvidéki urak gunynyal fogadnának, 's mellynek — tevé hozzá halkkal — legkisebb lehelete is nekem igen fájna. Beszédem éppen olly komor 's rekkenő lesz, mint az ég beborult szőnyege.

Egyik ablak mellé telepedtünk. A' még csak kevés percz előtt tiszta látkörön valóban kormos felleget-hegyek tornyosultak össze,

’s a’ fával völgyek között tompán zugott a’ mennydörgés, mint a’ következő beszéd titkainak rémitő előszava.

„1780-ban — kezdé gazdám — ép, egészséges ifjú voltam; arczaim csattanásig pirosak; szemeim villogók; karaim izmosak, ’s ereim forró vérrel teltek valának: de ez is volt ám mindenem, mivel bírék. Apám, anyám rég sirban nyugodtak, ’s Istvánjok idegenek közt, izzasztó munkával, egy gazdag fejéritőnél kereste élelmét. Uram, az igen keserű kenyér volt: ’s e’ mellett még más is jött hozzá, mi gyakran szorítá-ki belőlem azon kívánságot, bár csak valamicskével bírnék. De mit untassam az urat szerelmi panaszkodással? Elég az hozzá: egy kedvesem volt; olly szép ’s hű hölgy, minő Annám volt, nincs több a’ megyében. Szívből, de remény nélkül szerettük egymást, mint szegény ifjak abbéli hiedelmökben — hogy a’ jó Isten egykor arany esőt fog lehullatni, vagy valamely tündér őket kincs nyomára vezetendi — tenni gyakran szokták.

Mind ezt meg kelle említnem, hogy a’ következőket inkább megérthesse uram.

Szent Móríc nap előtti szerda és vásár volt. Akkorában még népes, élénk vásárok estek, már csak a’ sok Olasz miatt is, kik portékáikat északi tárgyakkal kicserélendők, feles számmal tódultak ide. Műhelyünkben munkaszünet volt, ’s mi legények, számra négyen, ujjongva mentünk a’ „birodalmi sas“ most „bajor korona“ czimű fogadóba. Belülről csábitón hangzott előnkbe a’ hegedűk hangja és tánczolók tombolása; erszényünk sovány tartalmánál fogva mi nem vegyülheténk a’ tánczolók sorába. Azonban jó bőjti uzsonát még is rendelheténk: asztalunkra tiszta abrosz, e’ fölé néhány üveg sör, friss írósvaj, ’s jó kövér allgani sajt rakatott. Mi letelepedénk, ’s vig enyelgés közt néztünk-le az alattunk tomboló tömegre. Szózatok adók ’s vevők, bohócok, hárfás hölgyek, nyenyerek vig zajjal tolongának, ’s az orrunkba felkavargó étel-illatok azt bizonyíták, hogy lenn a’ vászon-sátorokban minden érzék gazdag élményre talál. Mind ezeknek látása fájdalmat költött-fel lelkemben: mi szives örömet vásároltam volna Annámnak egy csinos vállt, vagy lobogó szalagot; mennyire ingerlé még több más tárgy is a’ fiatal kebel vágyait! Hasonló gondolatok zavaroghattak társaim fejökben is, mert mindannyian komoran fordíták-el szemeiket az öröm helyéről, a’ csábitó tárgyakról, ’s kedvetlenül pillantgattak egymásra.

„Nem boszúság-e az illy nyomorúságos élet — riadá a’ vad immenstadti János, ’s ökölbe szorított jobbájával olly hevesen csapott asztalra, hogy a’ habzó sör fecskendve locsant-szét — nem futja-e-el a’ méreg ilyenek láttára az embert, ’s nem volna-e kész

agyan golyót keresztül röpitni? Mire valók nekünk szegény ördögöknek a' szem, fül 's érzékek, ha nem lehet látnunk, hallanunk és éldelnünk? — Illy életbe üssön a' csattogó —“

„Csendesen, immenstädti — intétem a' zabolátlant, — illy pogány átkozódással nem könnyitesz sorsodon. Igaz, hogy keserves a' koplalás; de hát ki tehet ellene?“

„„Én tudnék módot — vágott szavamba az augsburgi kis Lipold, sokat jelentő tekintettel — ha különben gyávák nem lesztek tanácsomat követni.““

„Csak ki vele!“ — riadánk közösen.

„„Tegyünk a' lotteriába — monda kémlő's átszegző tekintettel. — Augsburgban árultatnak a' sorsjegyek; egy tönkre jutott kereskedő csak minapában lön ott a' lotteria által ismét gazdaggá. Ha a' teremő különben javát akarja a' magunk-forma szegény legénynek, szerencsénk alapítva van.““

„Rövid ideig mindenikünk hallgatott; a' sorsjáték akkorában még igen rossz hirben állott nálunk; Jánosnak keményen megtiltá gyóntatója e' játékot. És a' keletkező remény végre még is ur lön az ész fölött, 's egyhangúlag megegyezénk.““

„„Tételpénzre föltöröm takarékpénztáromat — szólott az inditványozó. — Négy számot teszünk, melyeket Siegbertnek kell huzni. A' ficzkónak több szerencséje van, mint nekünk mindnyájunknak.““

„Mindannyian a' nevezettre tekinténk, ki szokásként magába mélyedve ült. — „„Legyen minden tetszéstek szerint — felelt a' felszóllított — ámbár úgy rémlik, mintha a' sorsnak e' kis kedvezésére egy igen borús éj következne. — És a' nyereményen osztolni akartok?““

„Igen, osztakozni — riadánk mindnyájan olly vigan, mintha a' halom-arany már előttünk csillogott volna.!

(*Vége következik.*)

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Az agteleki barlang.

(Levéltöredék.)

Szeretett barátom! Augusztus 22-én L. gróf 's nője társaságában Feledről hajnali négy órakor megindultunk, az agteleki barlangot megvizsgálandók. Azon érzelmet, melly rendkívüli látványok után sovárgó keblemet elárasztá, midőn ez óriási üregbe léptem, leecsetelni lehetlen. Mit láttam, mit éreztem ekkor, csak villám-szárnyakon lebegő költői képzeleted képes elérni. Ah Pepim! szerettem volna e' dicső perczet veled megosztani, melly fogékony kebledet bizonyára magasztos lelkesedésbe hozandotta, 's phantasiádnak gazdag élményt

nyújtandott volna; de minthogy ezt tehetni nem vala hatalmamban, jónak vélem: mi hamarjába eszembe jut, elheszélni, tudás-vágyadat némileg kielégítendő.

E' természeti-csuda Gömör és Torna vármegye között, a' cselényi hegy kelet-éjszaki sarkában, *Agtelek* nevű falutól negyed órányi távolságra fekszik. Mi nagyságát illeti, az egész földalatti üreg hossza, minden mellék-ágakat ide értvén, 4188 öl. A' rég ismertt ág, melyet *Raisz* megmért, 850 öl; az új fő ág, melyet *Vas Imre* fedezett-föl 1825-ben, 2211; a' mellék-ágak együtt véve 1127 ölnyi térséget foglalnak. — Szélessége és magassága igen változó; néhol olly keskeny, hogy csak egy ember mehet a' fáklyás kalauz után, 's olly alacsony, hogy hajolva kell lépni, nehogy főtörés következék; ellenben máshol olly széles, hogy a' szövétnekes vezető alig látható, 's olly magas, hogy a' legnagyobb torony is elérne alatta. Ebből magyarázható, hogy boltozata sem egyenlő, mert itt szép goth iveket képez, míg amott egészen lapos, vagy iszonyú kőtömegek függnek-le a' bámuló vándorra. Valamint szélessége és magassága változik, úgy padozatja is egyenetlen: mert néhol kövecs, máshol csepkőből a' legsimább terem pallóhoz hasonlít; míg távolabb sárban és vízben kell a' vizsgálónak lábát áztatnia, vagy meredek sziklákat mászni, hogy a' természet remek-csudáját 's megfoghatlan működését bámulhassa. — Még azt kell megjegyeznem, hogy az üreg minden részének, 's e' részekben találtató minden jelesebb tárgynak tulajdon neve van. Nevezet szerint, a' régi ág, az új ág; — amabban: a' nagy templom, nagy terem, *Diana* temploma, *Maria* hegye, zsidó-templom, viasz-utsza; — emebben: a' nagy üreg, *Olümp*, *Vasvára*, *ravaszlyuk*, *sirbolt*, *világító torony*, 's a' *pokol*, nevezetesebb helyek. A' mellék-ágak ezek: a' *csontház*, *rókalyuk*, *denevérbárlang*, *paradicsom*, 's *büdöstői ismeretlen ág*; ebből jó az egyik, 's a' *csontháztól* a' másik folyó, mely a' régi ágban egyesülvén, az egész üreget végig futja, 's *Torna vármegyében Józs effőnől* a' hegyből kiomlik; ennek mélysége néhol térdig ér, néhol pedig majd egy ölet tesz; — itt csendesén folydogál, míg máshol egész zugókat, 's vizeseteket képezvén, csörgő morajjal tölti-be e' földalatti tündér-országot.

Mi három fáklyás kíséretében délután egy órakor léptünk föld alá. Eleintén meredeken ereszkedénk-le, míg végre pályánk egyenesebb lön, szemeink is a' fáklyavilágot megszokván, a' tárgyak vizsgálatára alkalmasabbak lettek. Az üreg, sőt az egész hegy, eredetileg mészkő; de a' *barlang* boltozatja 's oldala, sőt néhol földje is majd egészen be van vonva csepkővel; néhol felülről lefelé, mint télben házfödélről a' jégcsapok, függnek, egész oszlopokat, iveket,

gyapjúzsákok, francia nadrágot, ránczos szoknyát, emberalakokat, 's más száz meg százféle képeket ábrázolván, máshol a' földig lefolyva oszlopokat 's diadaliveket képezvén. De legnagyobb álmélatra gerjesztik a' vizsgálót a' csepegés által alulról fölfelé növekedő kövek; mert itt egész szobrok, tökélyes pyramisok, és különféle statuák találhatnának. Legjelesebb: a' bold. szüz, sz. Mihály, sz. János, sz. háromság, az apró szentek, 'sa' t. Négy óra alatt a' régi ágot a' csontházzal együtt megnéztük, 's két helyen az üregben talált forrásból igen jó vizet ittunk. A' levegő mindenütt tiszta.

Közli V—i BRN.

HAZAI HIRLELŐ.

Neuschl József,

uj-bányai hazánkfija, mint művész.

Mindennek meg van maga ideje! — Értesítem e' pongyola bevezetése saját melegségemül szől, és válaszul azon szép, jó és hasznos iránt résztvevő kebellet bíró barátimnak, kik hozzám irtt soraikban már nehányszor szememre lobbanták, hogy Neuschl ügyében — valamint mások, úgy én is — mindekkorig mit sem tettem. — Hála! ezer hála — mondom — a' gondviselésnek! mert ha e' fiatal művésznak pártolásaúl akkor mindjárt, midőn ígertem, az érdemet méltányolni tudó közönség elejébe járultam vala, nem lévén maga idejében felszólamlásom, meglehet, hogy szavam, a' pusztában kiáltóként hangzott vala el. Most azonban, midőn hazánk szívében néhány nagy érdemű férfiak a' honi művészek pártolását tüzték-ki czélul, lehetlen tovább hallgatnom; lehetlen Neuschl szép tehetségeit közelebből meg nem ismertetnem, jó szándékom remény nélküli nem lehet.

Neuschl József hazánkfija jelenleg mintegy 16 évű, sorsára nézve árva, és a' szónak legteljesebb értelmében szegény; kit Vavra uj-bányai tanácsnok ur kisede korától fogva házánál tart; az, kit az egész magyar haza, de leginkább azon, a' honi művészet virágzását szívéükön hordozó nagy érdemű hazafiaknak figyelmére méltatni érdemesnek tartottam, kik e' folyó évi Honművész 98-dik számában a' honi szobrászat ügyében felszólalni méltóztattak. — Hogy a' fiatal művésznök ügyét tehetségek szerint elősegíteni szándékozó nagylelkűek közelebbi ismerettel birhassanak, saját tapasztalásom után, e' nyilvános lapokban következőket tartottam érdemesnek említeni:

Múlt nyáron Bars megyében mulattomkor Szent Benedekről kirándulék Uj-Bányára. Szokásom szerint mulatságom minden olly helyen, hova először jövök, a' ritkaság szemlélése és felkutatása. Megvallom, hogy egészen ismeretlen lévén, csaknem elégedetlenül tértem vissza Uj-Bányáról; midőn azonban illy helyzetben füvel fával kívánék ismeretséget szerezni, mint mindenhol, itt is találtam emberekre. Nem lévén czélom jelenleg többi tapasztalásomról szólni, egyedül azt említem, hogy csaknem arczpirulás fogott-el, midőn néhány idegen házakba, de leginkább Vavra tanácsnok urhoz bevezettetém, mivel házi rendét láttam jelenlétünkkel zavartatni. — Hozzá járult, hogy a' szláv nyelvbe, mellyre itt leginkább van szükség, beavatva nem lévén, czélzatomat kielégítőleg, mint egyébként szeretém, nem közölhettem. — Mind ezek mellett is a' tisztos senator ur

legott — vezetők által már kívánságunkról (mellyet mellékesen legyen mondva, nem is tudtuk, miben áll) értesítve levén, egy gyönyörű műalkatot hozott elő, melyet szemlélésül egy kis asztalra helyezett. E' műalkat egy hegyet képez, melly mindenféle ásvány-nemükből olly idomosan, olly izlettelen vala szerkezve, hogy első pillanatnál is mesterének tehetségétől a' dicséretet megtagadni lehetlen. — De mi ez általános ítélethez az egyes részeknek sok nemü és olly jellemes elrendezése?! — Ugyan is egy bányavárosban minden nemü gépelyek és ezekhez tartozó épületek, az ő saját mozgásukkal, nemcsak művészi tekintetben, és természeti alakjukban a' tökélyességig előtűntetve, hanem a' művész által olly természetes jelenetekkel ábrázolvák, hogy az egész alkotványnak nemcsak bámulatos architectoniai egyenlősége és idoma van-meg, hanem egyszersmind a' tárgyak jellemezése is mulatságot szerző. — Így többi közt egy földház előtt a' bűnösnek megpálcáztatása — egy kereszt előtt elmenő utas nőszemélynek ahitatos állása, — a' kamara-grófnak bányákba menetele — olly idomosan az egészhez és kitünő characterrel előadvák, hogy legott a' legjáratlanabb által is eltalálható a' fiatal művésznak akkori gondolata, melytől művének alkotásakor el vala foglalva. — Előtűnteti az egész a' bányák belseit is, az üregekben véghez vinni szokott munkálatokat, az ásványok nemeire fordittatván figyelem — az egészet pedig a' hegytetőn egy ékes kápolna koszorúzza, olly tökélyesen elkészítve, hogy még belseibe tekintőnek sem marad hátra kívánni való; mert oltára és mindene olly kicsinyben, mint az idom kívánta, előtűntetvék. — Hogy a' tisztelt olvasó közönség könnyen által fogja látni, miként eme felületes és csak részekben érintett műalkatot látásból inkább lehetne megítélni, mint toll által megismertetni, azon mit sem kételkedem: de minden nagyítás nélkül lélekismeretes vallomást tehetek, hogy ámbár Bécs városának öszművészeti kamaráját láttam, és ott az egy varga által olly tökélyesen elkészített szent István templomának mássa látásakor „a' sutor non ultra crepidam“ Apelles mondását ellentétben bámultam — illy rendszeres műalkatra nem emlékezem. Innét képzelhetik tisztelt olvasóim, hogy legott alkotójáról tudakozódtam; — 's bámulat! — csak amugy fél vállú megvetéssel kellett hallatnom, hogy ama künn, szerény visszavonultságban veszteglő fiúnak munkája! — „De mellyik fiúé?“ — kérdém ismételt kétkedéssel: — 's hasonló hidegségű feleletül nyertem: „amaz árva fiúé!“ — ki már akkor a' másik szobából, honnan hihetőleg öntetszőleg nézdelé és figyelé észrzételeinket, előhivatott. — Milly érzés fogta-el keblemet, midőn a' házi ur (Vavra senator) előadá, miként ő ezen fiút egykor, ha emlékezetem nem csal, Selmeczre mentében, mint alig beszélni kezdőt az utfélen kenyérért esdeklőleg találta, és (dicséretére váljék a' könyörületes szívünek) midőn tőle szüleinek elhunytát megértné, pártolásába fogadta, és fölnevelte. A' fiú — ugy mond tovább — felserdülvén, különös vonzalmat áruelt-el a' faragsáláshoz, mi tőle soha meg nem tagadtatott, 's rövid idő múlva az értesítő azt tapasztalá, miképp' a' fiúnak az alakok előtűntetésére olly hajlama, és természetes esze van, hogy legott első kézműveinek is találkoztak becsüloi. — Azután előmutata három feszületet (a' megváltó és a' két latorét) olly természetes és idomos alakban kivésettek, hogy gyárt nyithat szép tehetségeinek előtűntetéseire — És csudák csudája! e' fiú (a' fenn említett Neuschl) soha iskolába nem járt, rajzolni nem tanult! — Észre vevén a' fiú elragadtatásunkat és művészetének méltánylását, a' helybeli segéd lelkész melikéjét, festés-

ben tett előmenetele ismertetéseül hozatá-el, melyet olly megjegyzéssel adott által, sziveskednénk e' kezdő műve fölötti észrevételinket tudtára adni, hogy jövődöben rajta változtatást tehessen. — Ezt teljesítőleg a' lelkész urat is meglátogattuk, és úgy találtuk egyhangúlag, hogy a' művész még e' részben is bir sajátos tehetséggel; és ha a' festészetben tanítót nyerne, az alakot a' megismerhetőség elő tudván tüntetni, tökélyes festész is válhatnék belőle. Nem lehetne-e hazánk méltán büszke, ha e' fiúból második Angelo Mihályként híres szobrász és festész válnék? — Milly érzéssel hagyám-el ez árvát, tollal ki nem fejezhető: — de könyűktől alig tudám magamat tartóztatni, — csak tót nyelvű levén. — hogy keblemben rejtett irántai vonzalmimat legalább szóval nem közölhetém. — Nevelte bámulatomat mind ezek fölött még az is, hogy valahány húzhoz térénk-be, és a' fiúról említést tévénk, legott művészi szüleményiből igen szép faragású botot vagy más alakokat hoztak elő, és a' dicsérethalmozásig szórattott szép tulajdonaira; — de egy összecallott társaság által lett pártolásról szó sem volt! — Azonban reménysugár keletkezett szivemben vezetömnek azon előadásakor, hogy a' mult években Schweitzer kamaragróf ő méltósága szintén Uj-Bányán levén, több drága követ (ha nem csalódom, mintegy 500 ft értékűeket) adatott a' fiúnak, melyeket művészi tehetségének előtüntetéseül a' fennebb leírt alakban Neuschl össze is rakott, mit a' most tisztelt gróf ur azon ajánlattal vett által: hogy ő fölségének, uralkodó kegyes fejedelmünknek figyelmébe ajánlandja, és Neuschl szép tehetségeit pártolásába fogadja. — Fájdalom azonban! az árvával mai napig mi sem történt! — ő jelenleg is miveletlen hever, mint elrejtett kincs hegyek között — Felszóllalok tehát én e' szép talentumú árvának ügyében; felszóllalok, csedezvén az egész haza előtt, és kiváltképpen a' fentebb érintett nagy lelkű férfiak előtt mondván: „Éhezem!“ *) és táplál a' reménység, nem dörömlök füleimbe vissza az atyának ama zordon szavai: „Hallgass boldogtalan!“ hanem: „Jer flam! itt alkalmat adunk neked az Isten azon adományainak tökélyesbitésére, melyeknek az ő természeti elhagyottságukban is olly bő mértékben adád jeleit! 's mire a' te ajánlód csekély tehetségei nem nyujthattak alkalmat, kipótolja édes hazád!“

Egy h a z a f i.

Vége felé közeledvén folyó esztendőnk, tisztelettel kérjük e' lapok mind pestbudai mind vidéki t. cz. pártfogóit, kik azokat jövő félévre is ohajlják járattui, hogy azok iránti rendelkezéseiket (kivált a' Pesttől távolabb lakók) még e' hónap vége előtt megtenni méltóztassanak akár a' cs. k. postahivatalokon, akár itt Pesten a' szerkezői hivatalban, nehogy későn érkezvén-be a' rendelmények, a' jövő fél évi első lapokra időn túl várakozni kénytes-senek, mi elkerülhetlen, ha a' megrendelés csak e' hónap utolsó vagy a' jövőnek első napjaiban tétetik.

*) Lásd az idei Regelő 97-dik számát.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsalja 612.